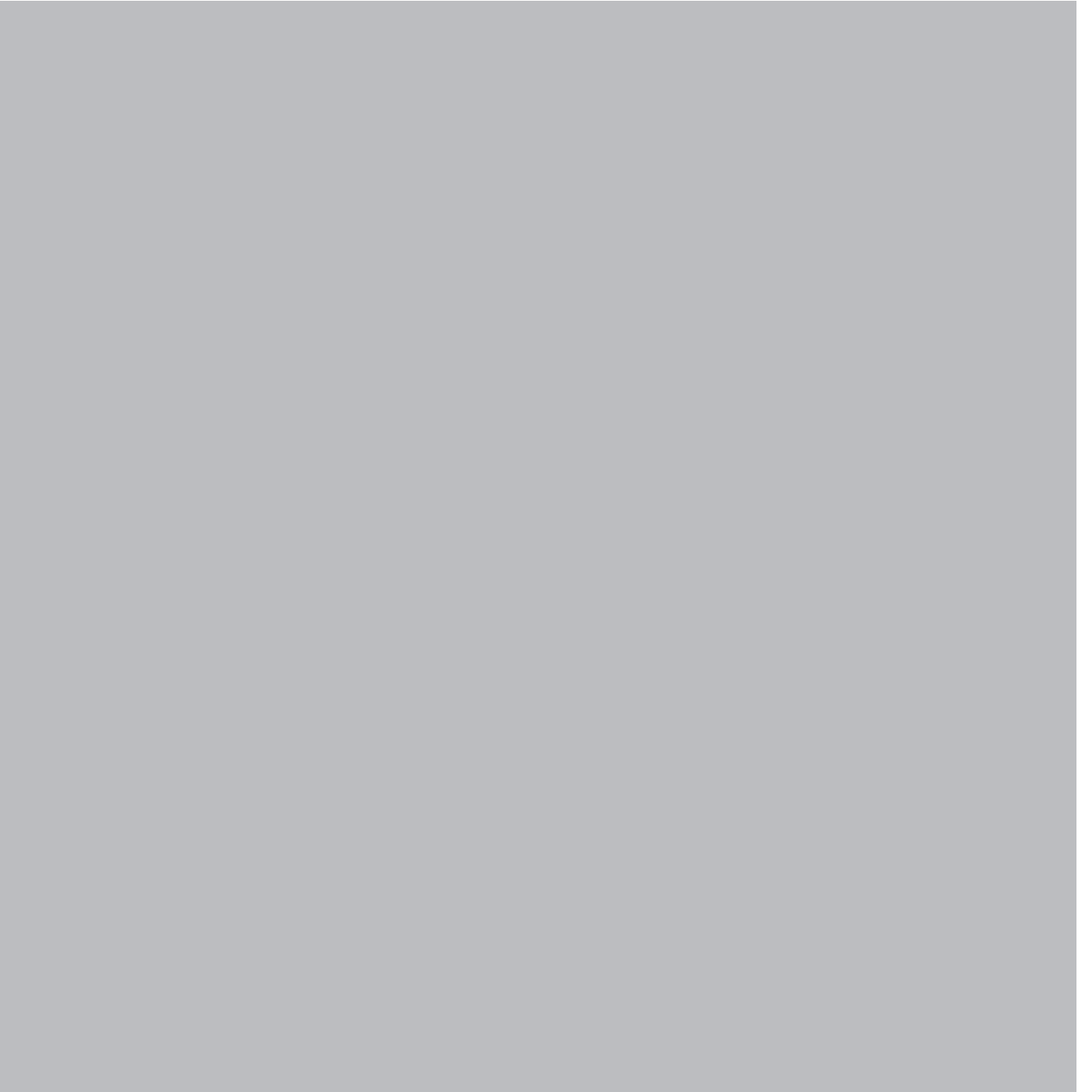

**Każda myśl o Tobie
jest jak blask we mgle**

**Każda myśl o Tobie
Jest jak blask we mgle**

Wydawca

Zielonogórski Ośrodek Kultury
ul. Festiwalowa 3, 65-520 Zielona Góra
www.zok.com.pl

Redakcja

Mirosław Musioł

Wybór tekstów

Jolanta Marcinişzyn, Donata Wolska

**Projekt okładki,
opracowanie graficzne**

Teresa Grzesiak

Druk

Drukarnia UNIDRUK
ul. Bronowicka 117
30-121 Kraków

ISBN 978-83-969428-1-4

Zielona Góra 2023

Zrealizowano przy pomocy finansowej Miasta Zielona Góra

*„...dogasają zbędne słowa
ciarki i dreszcze biegną
po napiętej skórze odchodzącego dnia...”*

[Miroslaw Kowalski]

Na XI Ogólnopolski Konkurs Poetycki imienia Anny German nadesłano 442 wiersze. Każdy z autorów wysłał po jednym utworze. Znaczna część wierszy charakteryzowała się wysokim poziomem literackim, dlatego wybór tych najlepszych przysporzył niemało wątpliwości. Mottem tegorocznego konkursu była fraza pochodząca z piosenki „Skrzydlaty koń” do której słowa napisała Alina Nowak, a muzykę skomponował Adam Skorupko. Wspomnianą sekwencją były słowa: „Każda myśl o tobie jest jak blask we mgle”. Ta urzekająca piosenka powstała 56 lat temu. Anna German zaśpiewała ją w niepowtarzalnym stylu.

Do dzisiaj w naszej wyobraźni żyje uskrzydłony koń nazywany Pegazem. Ten osobliwy rumak jest symbolem poetyckich uniesień i przelotu ponad banalność codzienności. Podobno skrzydlaty koń pochodzi z magicznych wybrzeży oceanu, a powstał z krwi najmłodszej z trzech Gorgon - Meduzy, która początkowo była piękną kobietą z bujnymi włosami. Zwrócił na nią uwagę Posejdon. Według mitologii doszło do zbliżenia pomiędzy nimi w Świątyni Ateny. Bogini mądrości i sztuki ukarała Meduzę zamieniając ją w potwora. Ostatecznie Meduza została zabita przez Perseusza. W starożytności Pegaz postrzegany był jako alegoria nieśmiertelności. Wierzchowiec uderzył kopytem w skałę góry Helikon, zamieszkałej przez Muzy. Wyłynęło wówczas źródło zwane Końską Krynica, które po latach stało się inspiracją dla poetów. Rolę symbolu poetyckiego natchnienia odgrywa dopiero od XV wieku.

Czy poeci biorąc udział w tegorocznym Konkursie czerpali natchnienie ze wspomnianego wcześniej źródła? Tego - na pewno - nie wiemy, ale inspiracją dla nich była wymieniona już piosenka z albumu „Zakwitnę różą”.

Zwycięzcą Konkursu został Mirosław Kowalski. Autor - w pełen liryzmu sposób - opisuje ulotność letnich wieczorów. W wierszu zatytułowanym „Dreszcz nocy letniej” poeta pisze: „najbardziej zdumiewa bezszelestność letnich wieczorów / kiedy cisza wżera się w ciemność / a zmęczone dobre duchy czyszczą pióra / i zasypiają na gałęziach poddaszach i w dziuplach”. Zdaniem jurorów nagrodzony wiersz mimo mnogości niezwykłych metafor jest klarowny. Przywołuje na myśl lekką poezję Salomei Kapuścińskiej.

Zdobywcą drugiej nagrody został Leszek Wójcik. Poeta w metafizyczny sposób poszukuje bliskiej osoby, przesiewa wiersze, zbliża się ku efemerycznej postaci i od niej oddala: „Wypełniamy treścią przerwy / splatamy zapachy jak wiklinowe kosze / z tobą między wierszami / każde słowo ma lepszy sens”. Autor - wędrując wystarczająco długo - odnajduje motywację do dalszego istnienia.

Zorza przedstawiana jest jako siostra Gwiazdy Porannej, Księżycy i Słońca. Zamieszkuje w Pałacu Heliosa, o świcie otwiera jemu bramy nieba i pilnuje zaprzęgu białych rumaków. Odwiedziła nasz kraj we wrześniu, gdy Słońce znalazło się w maksimum swojej aktywności. Dlatego nie bez przyczyny laureatka trzeciej nagrody Paulina Wojciechowska zatytułowała swój wiersz: „Wrześniowa zorza”. Poetka pisze: „W spóźnionych snach kwarcowe słowa, / bursztynowe ślady stóp na linii brzegu, / jodowym powietrzem pachnący spokój; / zjawisko paranormalne w ciepłych barwach”. Zorza jest widowiskowym arcydziełem, dlatego autorka oczekuje na nią cierpliwie, a ziarenko piasku staje się jej wszechświatem: „Jesteś jedynym, który powraca - / stały w postawie jak marmurowy posąg; / spacerujesz plażą, gdy nadciąga przypływ, / rysujesz ziarnem piasku krater Vredefort”.

Klepsydra czasu ponownie wypełniła się piaskiem, a tomik, który oddajemy do rąk Czytelników - twórczością poetycką. Znajdują się w nim wiersze zarówno nagrodzone, jak i wyróżnione. Każdy z uczestników tego Konkursu zasługuje na uwagę, dobrą ocenę i podziękowanie za udział.

Donata Wolska

DRESZCZ NOCY LETNIEJ

najbardziej zdumiewa bezszelestność letnich wieczorów
kiedy cisza wżera się w ciemność
a zmęczone dobre duchy czyszczą pióra
i zasypiają na gałęziach poddaszach i w dziuplach

z samego sedna ciszy
wyjmujesz wtedy ostrze wiadomego żaru
i rozpływamy się w powietrzu w półmroku
zanurzeni w ciepłą wilgoć nocy mgieł i ciała
splątanych wykrotom snów
przepływamy przez palce

dogasają zbędne słowa
ciarki i dreszcze biegną
po napiętej skórze odchodzącego dnia

zdumiewa bezszelestność nocy
i dyskretne milczenie wszystkowidzącego księżycy
spokojnie kroplami gwiazd
skapuje niebo za horyzont

pielęgnuj dreszcze podsycaj to wilgotne ciepło
póki wstyd stoi pokornie w najdalszym kącie domu
oczy i usta zalepiłaś mu skrawkami nieba
w kratkę gwiazdozbiorów

wypuściłaś ze skrzynki
puchate nietoperze zmysłów

MIĘDZY WIERSZAMI

Czytam cię między wierszami
każdego dnia od nowa
dotykam głosek miękkich i twardych
sprawdzam ich brzmienie zawiłościami języka
niezmiennie zachwycam się tym
czego nikt nie spisał w zakamarkach stron

Odwiedzamy się między wierszami
z wciąż tą samą pasją i rozchodzimy
każde w swój margines ciszy
nawet tam jesteś dla mnie
od pierwszej do ostatniej litery

Wypełniamy treścią przerwy
splatamy zapachy jak wiklinowe kosze
z tobą między wierszami
każde słowo ma lepszy sens

Wrześniowa zorza

Jesteś jedynym, który pozostał;
zagadką – z tych nierozwiązywalnych,
pomimo zmieniających się zwyczajów:
w wełniany płaszcz przyodziany sekret.

Jesteś jedynym, który powraca –
stały w postawie jak marmurowy posąg;
spacerujesz plażą, gdy nadciąga przypyływ,
rysujesz ziarnem piasku krater Vredefort.

Sprawiasz, że oblekam się w świętość:
jak dzieci wypatrujemy nadchodzącej nocy;
beziemienne uczucie nie szuka przyczyny,
dopóki nie nadciągnie wrześniowa zorza.

W spóźnionych snach kwarcowe słowa,
bursztynowe ślady stóp na linii brzegu,
jodowym powietrzem pachnący spokój;
zjawisko paranormalne w ciepłych barwach.

Milena Gojny-Zbierowska
Chorzów

Czyszcze ogień, na kolanach poleruję wspomnienie twojej śmierci

myślałam, że naprawię Twoje puste oczy
nieobecne modlitwy
dłonie bez korzeni, które nigdy nie zaplatały warkoczy
czyszcze ogień, śpieszę się
bo mała czarna powierzchnia samotności
wciąga mnie brakiem, rozlewa się wokół mnie
staje się moim domem i wnętrzem
lustro odbija lęki, niekończące się echo
uciekłam od ciebie na koniec wszystkich myśli świata
a jednak twój oddech na karku ścina moją głowę każdej nocy

Moje wspomnienie o ojcu

Kto pisał nasze twarze
nie próbuję dociec
wyobrażam sobie, że to osobne
Historie nie kamyki
cząstki molekularne obmyślane
Dokładnie
Szczegół
w którym nie tkwi siła ale my
tacy sami zmienni białoniebieską poświatą
na którą patrzę zadzierając głowę
On delikatnie ją schyla
to jest Jego przewaga

Beata Janus
Wrocław

Biel prześcieradeł i białe wiersze

Mgły znowu przyjdą.
Zawsze przychodzą.
Wyglądzą fronty kamienic.

Skruszeje ostrość, kolory zbledną, wspomnienia zgasną w archiwach.
Porzucę rytmy, rymy i wyrwy, będę rozsądnie szczęśliwa.
Przyspawam skrzydła do balustrady, zerwę swój pakt z Ikarami.
Biel prześcieradeł i białe wiersze wytyczą dni moich ramy.

(Uciec klepsydrom!
Ulec powodziom!
Łowić Twój blask studnią źrenic!).

Testament

*Każda myśl o tobie
Jest jak blask we mgle*

chcesz przygotować mnie na to, co może się wydarzyć. noc
może nas zaskoczyć zupełnie inna niż ta, którą dobrze znamy.
w białej pościeli zamiast bram rajów otworzy się ciemna czeluść.

w szafie powiesiłaś czarną sukienkę, woalkę, czarne pantofelki,
na tę szczególną okazję, żebym wiedział co mam ci dać na drogę
w tę podróż beze mnie i nie włożył czegoś niestosownego.

nie znam się na modzie, ale wiesz, że nie chciałbym cię zawieść.
starasz się wybawić mnie z kłopotu, dlatego zawczasu robisz
spis rzeczy, o których mógłbym potem nie pamiętać, zapomnieć.

martwisz się, czy zadbam o siebie, żebyś nie musiała się wstydzić.
bardzo się o mnie troszczysz. w lodówce zostawisz dla mnie
wczorajszy obiad. bez ciebie, wystarczy mi na dwa dni.

Ballada pustelników

w mieście pełnym sklepów z pięknem
pojedynczo wśród stolików
siedzą z wzrokiem na pętelkę
ludzie w mieście pustelników

ich gołąbki niepokoju
w oczach mają tętent butów
pustelnicy w miejscu stoją
brak im słów dla własnych uczuć

czują bardzo personalnie
w samotności zwykle milczą
myślą antypopularnie
umierają pojedynczo

w swych pustelniach bez balkonów
recytują własne wiersze
jedno łóżko w takim domu
jeden nóż i jedno serce

jeden jest ich liczbą pierwszą
w jednej **myśli** się nie mieści
blask mijanych z bliska oczu
mgliste czoła piegi deszczu

---

czują bardzo personalnie
w samotności zwykle milczą
myślą antypopularnie
umierają pojedynczo

czasem bywa że pustelnik
weźmie sobie pustelnicę
czasem kocha ją niezmiernie
jedną - tak na całe życie

Niebiańska karoca

Wyplątam twoje życie tęczę
ale to ty
dajesz początek jej kolorom

***

Kiedy słońce mniej nade mną świeci,
Drzewa mi ciężki cień rzucają pod nogi,
I kiedy szumią, że wszystko przegrane,
To w Twoich oczach jest moja nadzieja.

Kiedy ludzie przestają być ludzcy,
A psy szczekają i skomlą
I jest w tym tylko strach i cierpienie,
To w Twoich oczach jest moja nadzieja.

Kiedy serce odzywa się ciszej i rzadziej,
Ręce leżą ciężko na stole
I kiedy wszystko jest nie takie jak chciałam,
To w Twoich oczach jest moja nadzieja.

Przesyłka

Nawet nie wiem, dokąd Cię zabrali
w pośpiesznie podstawianych wagonach.
Chciałabym Ci wysłać te sportowe spodnie,
które razem wypatrzyliśmy.
Z domu wychodzę tylko czasem i to biegiem do sklepu
przez ulice pełne trupów.
Wczoraj w rowie znalazłam jakiś gałągan
- czyjaś suknię ślubną.
Mówią, że zawijają amunicję w jedwab,
żeby chronić ją przed wilgocią.
Dzisiaj zdobyłam mleko i piliśmy białą kawę,
która smakowała jak nasza, jak nektar.
Chciałabym Ci wysłać te brązowe buty,
w których goniłeś mnie zimą
po wysokim brzegu Bugu.
Nasz śmiech unosił się we mgle.
Już czterdziesty czwarty, mówią, że wojna się kończy,
że wrócisz.

Czytam siebie

Czytam siebie
myśli skrętne jak
bednarka
zatonione w betonie
by stało się
by się stawało
fundamentem
słowo daję
słowo rzucam

wierzę w ich moc
jak w Zawiszę
słowa bez pokrycia
skazane na szafot
nadmiar ich zagłusza
kwiaty
chowa perły
Po mieście jak po scenie
z kubkiem chodzę

na nim trzy wieże
na dnie grona zielone
w nim myśl o Tobie
blaskiem jest

to kubek dobrej wody

każda myśl o tobie jest jak blask we mgle

zegar wybija wpół do ciebie, więc próbuję nauczyć się wydawać z siebie ciszę, zagłuszyć nią zgiełk ukorzeniających się w łonie wioski źdźbeł trawy i kakofonię towarzyszącą nieproszonej samotności.

nadjeziorna noc łapie niewyraźne myśli w żagle, budząc sny ze snu. sięgam nimi poza znany mi horyzont – tam, gdzie zieleń lasu opiera się o ściany rodzinnego domu, a dzień wypełnia aromatem ciepłej szarlotki.

ziemia okryta delikatną pierzyną mgły kładzie się pod nogami niczym najwierniejszy pies. nadstawiam uszu, by się upewnić, czy nic nie szczeka. uwrześniony krajobraz ścieli się kolorytem jesieni. skrapla się chłodny

poranek. zrywam kwiaty – pachną twoją obecnością. twój niegdyś cień kładzie się na wybujałej trawie. wspomnienia o tobie unoszą się na motyliach skrzydłach. nie opędzam się, by cię nie rozproszyć.

***

jak spadająca gwiazda
co błyszczy nocą
tak ja spalam się
przyciągany grawitacją
ciała pozaziemskiego

i tylko ja to wiem
gdy spoglądam w niebo
i tylko ty to wiesz
gdy orbitujesz
wokół układu limbicznego

jesteśmy razem szczęśliwi
a przynajmniej tak to widzę
gdy mijam cię na ulicy
i tak wspominam
to o czym oboje śnimy

Myśl o tobie

Miałaś być tymczasowym schronem przed końcem przed początkiem przed ułudą myślnika
Czułem się jak sublokator w cudzych snach
Nie chciałem uczyć się twojego lęku i marzeń
Studiować przeszłości i powiązań genealogicznych ulic zawilgości zaułków peryferii frazy
Miałaś być na chwilę zastępcza jak praca na tymczasem
Kochana dopóki nie znajdę
lepszego rymu paryża londynu
Dopóki się nie urządzę na prawdę
Dopóki ktoś nie poleci moich słów innym słowom lizbonom montmartre'om
Gdy odszedłem w poszukiwaniu nowych zdań
Milczałaś

Teraz mam balkon z widokiem na wszystkie słowa

A jednak myślę o tobie w nocy
Gdy wibrują odblaski neonów
Gdy moja ukochana głaszcze kapryfolium na balkonie
i pod stopami mam przepaść
nowy świat
nadpływa
mgła taka jak wtedy
Lecz to nie jesteś ty
Moja daleka obca niekochana do której nie wrócę
której imienia nie wypowiedziałem

Dokąd?

Myśli do Ciebie
płyną po rozgwieżdżonym niebie
jak statek kierujący się światłem latarni
do portu, który mógłby być jego przeznaczeniem.
Falami odbijają się od brzegów,
podróżują szlakiem marzeń
zaczarowanych natchnieniem.
Jest ich tak wiele, tak wypełnionych
uginających się pod ciężarem wspomnień.

Myśli od Ciebie
już przestały płynąć po błękitnym niebie
uleciały wraz z wiatrem czasu.
Rozbłyskują jeszcze jak wybuchające gwiazdy
i gasną w mroku tak wielu nocy.
Ta cisza dogasającego płomienia
która tak wiele dla nas zmienia
brzmi mi wciąż w uszach.
Tęsknota nie do ugaszenia.

Myśli o Tobie
chowam z delikatnością w szufladach,
w niewysłanych listach
gromadzę zestawy słów,
które jak klucze ptaków
układają się w niepowtarzalne kombinacje.
Zamykam je w swoich najgłębszych przestrzeniach
pocałunki bliskości niczego już nie zmieniają.
Wiatr rozgania nieosiągalne marzenia.

WIOSKA MOJEGO DZIECIŃSTWA

Maleńki punkt na mapie świata
Znak drogowy z napisem OSINA
Budynki lasy płoty pola ścieżki drogi
Rodzina przyjaciele sąsiedzi
Psy koty konie krowy świnię owce kury gęsi kaczki
Chrzczyny komunie imieniny wesela pogrzeby
Wiosenna orka siew sadzenie żniwa młocka wykopki
Poziomki jagody grzyby maliny
Jabłka śliwki agrest porzeczki truskawki rabarbar
Dziecięce zabawy w chowanego
w ciuciubabkę i w kucanego berka
Sanki orły na śniegu bałwany
łyżwy na zamrożonym stawie narty z górki za stodołą
Zapach kwitnącego sadu butwiejących liści
obornika kurzu z młockarni
Smak wyjętego z pieca chleba i świeżego mleka od krowy
Deszcze mżawki śniegi burze z piorunami słońce mgła
Szkoła podstawowa liceum
Wyjazd na studia i do pracy
Odpłynął już daleko tamten czas
Wiosko mojego dzieciństwa
każda myśl o tobie jest jak blask we mgle...

SUKNIA WIECZNOŚCI

Choćbym się płożył u Twych stóp
I się z rozpaczy gorzkiej słaniał,
zimny zostanie tamten grób,
próżne rozłzawią się błagania.

Gdzie zimny wiatr nagrobki chłosta,
nęka czarnego płaszcza poły,
w miejscu tym niemy grób pozostał,
ciche osiadły w nim Anioły.

Jak niewidomy, przesypuję
popiół wygasłych ognisk dłonią.
Dość już! Wystarczy! Wola Boska.
Jej suknię w wieczny pokój stroją.

mnogość

rozpadniemy się jak gwiazdy
supernowa, wybuch, szkwał
każdą myślą, każdy słowem
będę brać, i brać, i brać
tylko tyle i aż tyle:
wszystko to, co możesz dać
wszystko to i jeszcze tylko
cały – cały świat
więc poprowadź, weź za rękę
spłońmy – daj mi tylko znak
spłońmy – cisi latarnicy
mgła nad morzem
wybuch
szkwał

Blask-burza-pył

słowa, co topią się na sercu
w taką upalną i zimną noc w czerwcu
złota mam tyle co życie sensu
ginę, gdy obwieszczasz nadejście zmierzchu
nagle blask, burza, pył
już nie siedzę po ciemku
wtedy blask, burza, pył
czuję nadejście deszczu
czuję nadejście dreszczu
czuję rytm twojego szeptu

***

Pęknięcie

odnajduję dziurkę
w twojej skarpecie

drżą dłonie
gdy nawlekam nić

**Z serii tomików pokonkursowych
Konkursu Poetyckiego im. Anny German ukazały się:**

do każdej chwili uśmiechaj... (2013)

Idę wpatrzone w horyzont... (2014)

Pójdziemy tam, gdzie miłość wszystkim jest (2015)

Napatrzyć się gwiazd i poznać każdy smak (2016)

I tylko bal wciąż będzie trwał... (2017)

upojeni naszym życiem (2018)

...i niech przemówi ten kamień (2019)

My niesiemy przez życie marzenia (2020)

ulotna chwila w przelocie schwymana (2021)

spotka się z wodą ognia strach (2022)

Wstęp.....	5
Mirosław Kowalski	
Dreszcz Nocy Letniej.....	7
Leszek Wójcik	
Między Wierszami.....	8
Paulina Wojciechowska	
Wrześniowa zorza.....	9
Milena Gojny-Zbierowska	
Czyszczę ogień, na kolanach poleruję wspomnienie twojej śmierci.....	10
Zofia Kmieć	
Moje wspomnienie o ojcu.....	11
Beata Janus	
Biel prześcieradeł i białe wiersze.....	12
Piotr Zemanek	
Testament.....	13
Michał Głaszczka	
Ballada pustelników.....	14
Sabina Janicka-Wojaczek	
Niebiańska karoca.....	16
Agnieszka Gramiak-Bień	
*** (Kiedy słońce.....)	17
Agnieszka Ginko	
Przesyłka.....	18
Elżbieta Dybalska	
Czytam siebie.....	19

Jakub Wasilewski	
każda myśl o tobie jest jak blask we mgle.....	20
Jakub Majewski	
*** (jak spadająca gwiazda.....)	21
Katarzyna Jarosińska-Buriak	
Myśl o tobie.....	22
Anna Weronika Grała	
Dokąd?.....	23
Hanna Wasiak	
Wioska mojego dzieciństwa.....	25
Andrzej Chodacki	
Suknia Wieczności.....	26
Urszula Kałuzińska	
Mnogość.....	27
Agata Cicha	
Blask-burza-pył.....	28
Jolanta Szymańska	
*** (Pęknięcie.....)	29

Klub Miłośników Anny German działa w Zielonogórskim Ośrodku Kultury od kilunastu lat. Pomysł na klub powstał wraz z Festiwałem *Tańczące Eurydyki*, który odbywał się w Zielonej Górze w latach 2002-2007, a poświęcony był Annie German. Łączy nas miłość do talentu tej wybitnej artystki i muzyki w ogóle. Wspólnie słuchamy muzyki, poszerzamy wiedzę i znajomość repertuaru nie tylko Anny German, ale także innych wykonawców polskich i zagranicznych. Działalność Klubu to również koncerty, spotkania autorskie. Jeśli czujesz, że gdzieś głęboko w Twoim sercu od dawna goszczą nuty pisane ręką Annę German... jeśli chcesz posłuchać Jej głosu... wspominać... czy po prostu być w gronie przyjaciół...

Zapraszamy!

Napisz do nas lub zadzwoń: klubannygerman@zok.com.pl, tel. 68 451 10 11, a my zaprosimy Cię do naszego grona. Jako członkini Klubu Anny German dodam, że w ramach miłości do Jej talentu łączą się tu ludzie dostrzegający potrzebę w życiu zachwytu, radości, wspólnotowości. Organizujemy także różnego rodzaju okolicznościowe spotkania i wtedy recytujemy wiersze, śpiewamy piosenki w scenerii np. okazów kwiatów z działek słuchaczy czy własnoręcznie upieczonych świątecznych pierniczków. Słowem piękno i radość.

Halina Maszner

Stowarzyszenie Jeszcze Żywych Poetów powstało w marcu 1995 roku z inicjatywy Jolanty Pytel, Władysława Klępki, Agnieszki Haupe, Katarzyny Jarosz-Rabiej i Aleksandra Brunona-Kiecia. Celem naczelnym Stowarzyszenia od początku było promowanie poezji w Polsce i na świecie, wspieranie lokalnych twórców poprzez wydawanie tomików wierszy, organizowanie wieczorów autorskich. Jesienią 1995 roku powołano do życia jedyną w swoim rodzaju instytucję – Uniwersytet Poezji, który funkcjonował przez trzy lata. Z setki uczestników, którzy zadeklarowali chęć uczestniczenia w prowadzonych przez Uniwersytet zajęciach, dyplom ukończenia otrzymało około pięćdziesięciu słuchaczy. Celem tego „Uniwersytetu” było wykształcenie świadomego odbiorcy literatury oraz konsumenta szeroko pojętej sztuki, a wykłady prowadzone były przez osoby, będące autorytetami literackimi w tamtym czasie. Od początku powstania prezesem SJŻP jest zielonogórska poetka **Jolanta Pytel**.

the $\mathbb{R}^n$ space. The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

The $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers, and the $\mathbb{R}^n$ space is a vector space over the real numbers.

ZIELONOGÓRSKI
OŚRODEK
KULTURY
zok.com.pl

STOWARZYSZENIE
JESZCZE ŻYWYCH POETÓW